

РЕШЕНИЕ

№ 478

гр. София, 29.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **841** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр.чл.29, ал.6 от Закон за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия (ЗДОПБГДСРСБНА).

Производството е повторно след постановяване на Решение № 839/20.01.2020г. по адм.дело № 14838/2018г. на ВАС, Трето отделение, с което е отменено Решение № 5986/18.10.2018г. по адм.дело № 1466/2018г. по описа на АССГ.

Образувано по жалба на Т. И. Т. срещу Решение №2-1154/09.01.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), накратко Комисията, с което е установена и обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Навежда доводи за материална незаконосъобразност, несъобразяване с целта на закона и допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на оспорения административен акт. Излага твърдения, че никога не бил секретен сътрудник на Държавна сигурност – нито съдържател на явочна квартира, нито в друго качество, не е бил вербуван, не е знаел, че фигурира в документалните масиви на ДС и има агентурен псевдоним. Твърди, че се познава с посочения в картоната вербовчик, но не е давал съгласие и не е знаел за вербуване като

секретен сътрудник. Моли да бъде отменено оспореното решение като незаконосъобразно.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител адв. И. поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски по делото.

Ответникът КДОПБГДСРСБНА чрез процесуален представител старши юрк. Мутафчийска оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения са изложени в отговор на жалбата и в писмена защита. Твърди, че при постановяване на решението Комисията е изпълнила всички изисквания на приложимия материален закон.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 27.10.2014 г. в КРДОПБГДСРСБНА е получено Писмо-отговор от Българската федерация по лека атлетика, съдържащо приложен списък на лицата извършващи публични дейности (председатели и членове на управителния съвет и контролния съвет). Жалбоподателят Т. И. Т., ЕГН [ЕГН], е посочен като член на УС на Българска федерация лека атлетика в периода от 13.12.1991г. – 17.03.1997г. Въз основа на това доказателство съдът прави извод, че жалбоподателят отговаря на хипотезата на чл. 26, ал.1, т.2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, доколкото заеманата от него длъжност е предвидена от закона като публична длъжност, съгласно чл. 3, ал.2, т.8 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

На 09.01.2018 г. КРДОПБГДСРСБНА издава оспореното решение № № 2-1154, а мотивите на комисията са обективирани в Протокол № 01 от 09.01.2018 г., удостоверяващ проведено заседание на същата дата. С Решение № 2-1154 от 09.01.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА е установена и обявена принадлежност към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на лицето Т. И. Т.: дата и място на раждане - 02.11.1928г. в [населено място], обл. М.; вербуван на 18.04.1984 г., регистриран на 23.05.1984г. /не е посочен вербувалия го служител/, ръководил го служител – о.р. Б. В.; структури, в които е осъществявано сътрудничеството - ДС, управление VI-I-III; качеството, което е осъществявано сътрудничеството - съдържател на явочна квартира; псевдоним - Икономист; документи, въз основа на които е установена принадлежността – рег. дневник, картон обр.б, писмо вх. № 849/16.02.1990г. за унищожаване с протокол № 146/30.01.1990г. секретните материали на Я/К „Икономист“; не е посочено кога е снет от действащия оперативен отчет; публична длъжност : член на УС /Бюро на Федерацията/ от 13.12.1991г. до 17.03.1997г.

По искане на жалбоподателя в качеството му на свидетел е разпитан Б. С. В.. Според неговите показания двамата с жалбоподателя се познавали от около 20 години, живели са в съседни апартаменти. Свидетелят В. заявява, че е работил в I отдел на VI управление на ДС, но това не е било известно на съседа му, не му е предлагал да сътрудничи на ДС, нито пък Т. е проявявал инициатива. Свидетелят потвърждава, че

подписът върху картон обр.б /лист 26 от делото/ е негов, както и че самият той го е изготвил. Твърди, че по отношение на явочниците практиката е била те да не бъдат вербовани, тъй като не би трябвало да знаят, че квартирата ще се използва за секретни срещи. В конкретния случай с Т. е отправена приятелска молба да ползва служебния му кабинет в сградата на Б. по принцип, като на практика не е бил използван. Според свидетеля В. документът картон обр.б е попълнен съгласно заповед I-6900 за работа с агентурата и според нея Т. е бил агент. Този картон се е изготвял за картотеката на МВР, III отдел на ДС. В оперативната работа е било забранено да се казва на човека, че квартирата ще се ползва за секретни срещи и Т. нищо не е знаел. Показанията на свидетеля не оборват доказателствената сила на архивните документи, а точно обратното. Свидетелят в показанията си потвърди автентичността и верността на картон обр.б, изготвен от него. Освен това от показанията става ясно, че свидетелят и близък със семейството на жалбоподателя.

Във вр. с указанията на ВАС за откриване на производство по чл.193 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, ответника заяви, че ще се ползва от оспорените доказателства. В тази връзка съда откри производство по оспорване верността на следните оспорени от жалбоподателя откъм съдържание документи, като официални удостоверителни такива, а именно: картон образец б на л. 26 от адм.дело №1466/18г., писмо с вх. № 849/16.2.1990 г. на л. 27 от адм.дело № 1466/18г. и регистрационен дневник на л. 24 от адм.дело № 1466/18г.

Съда е указал на жалбоподателя, че е негова доказателствената тежест за установяване неистинността на оспорените документи, като е дал възможност на страната да сочи доказателства и направи доказателствени искания в тази насока. Жалбоподателя, чрез процесуалния си представител изрично в с.з. е заявил, че няма да сочи други доказателства и няма искане по доказателствата относно откритата процедура по чл. 193 от ГПК, като счита, че по делото са налице съответните доказателства по оспорването на посочените документи. От изложеното, въз основа на доказателствата по делото се налага извода, че следва да се зачете материалната доказателствена сила на трите архивни документа, като съда приема, че не е успешно тяхното оспорване.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Подадената жалба е в срока по чл.149, ал.1 от АПК, депозирана е от надлежно легитимирана страна, с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на контрол за законосъобразност акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършената проверка за законосъобразност на административния акт по чл. 168, ал. 1 от АПК на основанията по чл. 146 АПК, съдът приема, че решението е издадено от компетентен административен орган.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че при постановяване на решението са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила. Не

са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съставляващи отменително основание по чл.146, т.3 от АПК. Оспореният акт съдържа всички реквизити, установени в чл. 29, ал.1, от които се установява принадлежност, поради наличието на необходимите за това доказателства по смисъла на чл.25, ал.1 т. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА. По делото безспорно се установява, от приложената административна преписка, че оспореното решение е взето от легитимен орган, по смисъла на чл.4-5 и при спазване на изискванията на чл.8, ал.1-3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, въз основа на писмено искане и проверка, на лица извършващи публични дейности, съгл. чл.3,ал.2, т.8 от Закона за публичните дейности, във връзка с чл. 27 от ЗДРОПБГДСРСБНА. За оспорения административен акт е предвидено специално производство, с оглед естеството му, в което не е предвидена възможност за уведомяване на проверяваното лице за събиране на гласни доказателства, за проверка на реда и условията за съставяне на архивни документи за осъществявано сътрудничество, за изследване наличието на фактическа дейност на секретен сътрудник. Решенията на Комисията са волеизявления, с които се констатира вече възникнали права или задължения, поради което те са декларативни административни актове (чл. 21, ал. 2 АПК).

Обжалваният административен акт е издаден от орган, притежаващ материална и териториална компетентност, при спазване на изискванията за неговата форма, в т.ч. и на протокола към решението, при наличие на кворум и с мнозинството, определено по закон, като не се констатира нарушения на административнопроизводствените правила обосноваващи отмяната му на това основание.

Съгласно чл.29, ал.1 ЗДРОПБГДСРСБНА Комисията е оправомощеният орган, който извършва обявяването на принадлежност на лице към органите по чл. 1 от същия закон. Комисията е колегиален орган и се състои от девет членове. Заседанията на комисията се провеждат при кворум повече от половината от всички членове, като решенията се вземат с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване - чл. 8, ал. 2 от закона. Решението на комисията се подписва от всички членове, участвали в гласуването - чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията. Видно от съдържанието на процесното решение, същото е подписано от 5 от общо 7 члена на Комисията, който брой съвпада с отразения в присъствената книга на заседанието от 09.01.2018 г. По делото е представено извлечение от протокол № 01 от 09.01.2018 г., в който протокол е посочено, че на заседанието присъстват пет членове на Комисията и имената. Следователно, заседанието, на което е прието оспореното решение е проведено при наличие на изискуемия кворум. По отношение на обсъждането, касаещо вземане на решение относно жалбоподателя се установява, че в протокола изрично е отразено, че от присъствалите пет члена на Комисията всички са „за” установяване на принадлежност към структурите на ДС и оповестяване на информацията в публичното пространство по установения от закона ред. От последното следва, че е спазено изискването решенията да се вземат с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване. Изложеното обосновава извод, че решението е взето в съответствие с изискванията за необходимия кворум и мнозинство, поради което е взето от компетентен орган.

Решението е прието в предвидената от закона писмена форма. Изложени са

фактически и правни основания, въз основа на които се издава и има съдържанието, което по отношение обявяването на дейност като секретен сътрудник е посочено в чл. 29, ал.2, т.2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Описани са и документите, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1 от закона. Решението съдържа посочване на задължителен реквизит по чл. 29, ал.2, от Закона, а именно лицето, чиято принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е установена и обявена дали е щатен или нещатен служител или е секретен сътрудник. В същото е посочено, че е секретен сътрудник.

Съдът счита, че компетентният административен орган правилно е установил фактите от значение за случая и правилно е приложил ЗДРДОПБГДСРСБН, съгласно предвидения специален ред в цитирания закон и на базата на изброените документи по чл. 29, ал.2, т.2 от същия закон, които са съхранявани и се намират във ведомството на административният орган.

Оспореният административен акт е издаден и при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на ЗДРДОПБГДСРСБНА.

По същество спора, се отнася до материалната законосъобразност на акта, във връзка с основателността на същия, по отношение спазването на нормата на чл.25, т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, а именно наличието на изискуемите документи, въз основа на които Комисията, обявява принадлежност.

На основание чл. 25, т. 3 от закона, обстоятелството по принадлежност към органите по чл. 1 се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, като за установяване на дейност на секретен сътрудник - със собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. Посочените документи в чл. 25, т.3 не са изчерпателно изброени и освен това в закона няма изискване всичките документи да са кумулативно налице.

Посочените в Решение № 2-1154/09.01.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, архивни документи по Протокол №1 от 09.01.2018 г., въз основа на които е установена принадлежността на оспорвания към ДС в качеството му на „съдържател на явочна квартира“, описани във фактическата част на настоящия съдебен акт, са официални удостоверителни документи, отговарящи на дефиницията за документ, въведена в §1, т. 1 от ДР на закона и са от обхвата на алтернативно посочените в чл. 25, т. 3 ЗДРДОПБГДСРСБНА. Съгласно § 1., т.1 от закона, "Документ" е всяка записана информация, независимо от материалния и носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Обявяването на принадлежност на български граждани, заемачи публични длъжности или

извършващи публични дейности, към съответните органи и служби се извършва при условията и по реда на Глава Трета, чл. 25 и сл. от ЗРДОПБГДСРСБНА. В закона е разписан редът за установяване и обявяване на принадлежност към ДС и разузнавателните служби на БНА. Посочени са документите, въз основа на които се установява принадлежността към тези органи в качеството на секретен сътрудник - „съдържател на явочна квартира“. Следователно законът въвежда специален процесуален ред за издаване на решение, относно принадлежността към органите на ДС. В чл. 29, ал. 2 е посочено какво следва да съдържа решението на Комисията. За секретен сътрудник, съгласно чл. 29, ал. 2, т. 2, в решението следва да се посочи: трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; трите имена на вербувалия и ръководил го щатен или нещатен служител; структурата или структурите, в които е осъществявано сътрудничеството; качеството, в което е осъществявано сътрудничеството; използваните псевдоними и документи, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1; кога е снето от действащия оперативен отчет; както и публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало, или заема или извършва по време на проверката. Всички тези елементи на решението се съдържат в оспорвания административен акт.

При наличие на законовата регламентация по чл. 29, ал. 2, т. 2, излагането на мотиви в решението е строго лимитирано. Мотивите на решението следва да съдържат посочения минимум в чл. 29, ал. 2, т. 2. Това е така, тъй като Законът регулира обявяването на принадлежността на българските граждани към органите по ал. 1. В Закона не е разписан ред, в който да се дава оценка морална, негативна или позитивна на евентуално извършвана в миналото дейност от специалната комисия. Законът в тази му част възлага на комисията оповестителни, а не аналитични и оценъчни функции. Единствено Комисията трябва да обяви установената принадлежност по реда на Закона, въз основа на документите, изброени в чл. 25 от същия. Точно въз основа на такива документи, по смисъла на специалния закон, е взето оспореното в настоящото производство решение. Комисията следва само да установи налице ли са документи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона и съдържат ли се в тези документи данни за проверяваното лице и съответно да ги обяви. ЗРДОПБГДСРСБНА придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила. Съгласно закона принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица. Правомощието на КРДОПБГДСРСБНА по чл.4 от ЗРДОПБГДСРСБНА е ограничено само до установяване, т.е. констатиране на принадлежността на лицата към органите по чл.1 от Закона.

С Решение №4 от 26.03.2012г. по к.д. №14/2011г. на КС е констатирано, че законодателят не изисква кумулативно наличието на определени по брой или вид документи, за да се установи принадлежност на лице към органите по чл. 1 от Закона. Обратно, той придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Закона качеството на

документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила, т.е. принадлежност към органите по чл. 1 от Закона може да бъде установявана както въз основа на документи, които изхождат от сътрудника, така също и въз основа на документи, които не изхождат от него и не съдържат подписа му. В настоящото съдебно производство не се събраха безспорни доказателства, които да опровергават автентичността на документите, въз основа на които е обявена принадлежност на жалбоподателя към органите по чл. 1 от ЗРДОПБГДСРСБНА.

Установяването и обявяването на принадлежност по глава трета ЗРДОПБГДСРСБНА е регламентирано като форма на разкриване и публично оповестяване на документи, а не изследването на реално извършвана дейност от проверяваното лице. От наименованието на ЗРДОПБГДСРСБНА, предмета на регулиране по чл. 1, ал. 1 и 2 ЗРДОПБГДСРСБНА, правомощията на комисията по чл. 9, т. 2 и 3 ЗРДОПБГДСРСБНА, предмета на задължителната проверка по чл. 26, ал. 1, т. 2 ЗРДОПБГДСРСБНА, съдържанието на решението за обявяване на принадлежност по чл. 29, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от ЗРДОПБГДСРСБНА - във всички тези разпоредби законодателят последователно си служи единствено с понятието „принадлежност“, което значи качеството на някой да е част от състава на нещо (Решение № 4 от 26.03.2012 г. по к.д. № 14/2011 г. на Конституционния съд). Визира се организационната обвързаност на конкретното лице към тези служби, неговото регистриране към апарата им. Самата принадлежност означава формално придобития статус на секретен сътрудник към структура или структури на органите по чл. 1 от ЗРДОПБГДСРСБНА, без да обхваща функционирането на тези лица в това качество, стига да подлежат на задължителна проверка и при обявяване на принадлежността им да са български граждани, какъвто е конкретният случай.

В процесното административно производство органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т.е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, като доказателствата за това, което в случая е и сторила. Именно регламентираните ограничени правомощия на Комисията, работата ѝ в условия на обвързана компетентност позволяват Комисията да признава или отрича принадлежност към органите по чл.1 от закона, а я задължават само да обявява регистрирана такава в архива на бившите служби.

Правомощието на ЗРДОПБГДСРСБНА по чл. 4 от ЗРДОПБГДСРСБН е ограничено само до установяване, т. е. констатиране принадлежността на лицата по чл. 3 към органите по чл. 1 от ЗРДОПБГДСРСБНА, от където и следва, че липсва законово вменено задължение на органа да изследва: дали има провеждане на реална (активна) агентурна дейност от лицето; дали

същото е вписано в картотеката и в регистрационните дневници без негово съгласие; дали лицето е реализирало дадена дейност. Или казано по друг начин - при действащия закон КРДОПБГДСРСБНА е длъжна да обяви принадлежност към органите по чл. 1 от закона при установена регистрация.

В случая, безспорно е установено от Комисията, че за жалбоподателят са налице данни в справочните масиви – документи от ръководилия го служител, което се потвърждава от показанията на самият служител – свидетелят В., документирал обстоятелството, че лицето се явява секретен сътрудник по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че Решение № 2-1154/09.01.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е материално законосъобразно и в съответствие с целта на закона, постановено от компетентен орган, в законоустановената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, поради което и не се констатира основания за неговата отмяна като незаконосъобразно. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното от процесуалния представител на административния орган искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение същото като допустимо и основателно следва да бъде уважено и да бъде осъден жалбоподателят да заплати на Комисията сумата от 100 лева на основание чл. 143, ал.4 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Административен съд – София град, III-то отделение - 60 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. И. Т. срещу Решение №2-1154/09.01.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е установена и обявена принадлежността на Т. И. Т. към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ОСЪЖДА Т. И. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия сумата от 100 (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: